

Un laicado na Igrexa galega

Bernardo García Cendán

A perspectiva que guía estas liñas é a de considerar o laicado, en concreto o galego, no seo organizativo da Igrexa. Non pretendo centrarme na xustificación teolóxica das súas formas organizativas existentes e das súas posibles modificacións. Os meus comentarios parten de que a Igrexa, ollada cara a dentro, é unha organización que adopta a típica forma da *burocracia* e, por iso mesmo, tende a ser centralizadora, mentres que, ollada cara a fóra, é unha *institución social* que incide no seu contorno marcando pautas de comportamento, ó tempo que del recibe recursos e recíprocas influencias na configuración daquelas pautas¹. *Organización e institución* son dúas formas complementarias de ver o mesmo fenómeno social, de tal xeito que os cambios dentro da organización –calquera campaña, por exemplo, para animar o clero ou estimular vocacións– poden quedar baldíos mentres non se corrixa a presión do *desaxuste institucional* que sofre a Igrexa en relación coas pautas valorativas e principios de actuación estendidos de xeito xeneralizado na sociedade actual.

En relación con este ámbito institucional, alguén ten agudamente observado que xa *non estamos nunha época de cambios senón nun cambio de época* na que os vellos paradigmas do pensamento quedaron inservibles. Despois de ler as magníficas mil trescentas páxinas en que o sociólogo M.Castells² trata de introducirnos na

¹ G.Cendán, *Igrexa como organización e institución*, Encrucillada, 60, 1988

² Castells, M., *La Era de la Información*, 3 vol., Alianza Ed., 1997